

ΟΙ ΑΝΘΡΩΠΟΙ ΣΗΜΕΡΑ, ΑΚΥΒΕΡΝΗΤΑ ΚΑΡΑΒΙΑ!

Τά συναισθήματα μας μπορεί νά είναι ή κινητήριος δύναμή μας καί ταυτόχρονα ή τροχοπέδη στήν ψυχική μας καί σωματική μας ύγεια καί ευεξία.

Αναλόγως τής περιπτώσεως, ό άνθρωπος πού έχει χαρά μέσα του, αισιοδοξία καί πίστη γι' αυτό πού κάνει, καταφέρνει μέ θάρρος νά ξεπερνά τά εμπόδια καί νά επιτυγχάνει τούς στόχους του.

Ήν όμως έχει θλίψη, απογοήτευση καί φόβο μέσα του, δέν μπορεί νά σκεφτεί όρθολογικά, νά προγραμματίσει παραγωγικά τίς εργασίες στήν ζωή του καί νά είναι χαρούμενος καί μέ ειρήνη στήν ψυχή του.

Ό άνθρωπος πού έχει φοβίες, δέν αναλαμβάνει τήν ευθύνη όργάνωσης τής προσωπικής του ζωής καί γι' αυτό, αφήνει από τότε πού ήταν μικρός τούς γονείς του νά παίρνουν αποφάσεις γιά αυτόν καί, άργότερα, έπαφίεται ολοκληρωτικά στό διοικητικό σύστημα καί τήν «μέριμνα» τού κράτους όπου αυτός ζεί.

Τά ανθρώπινα συναισθήματα έχουν τήν πηγή τους βαθειά μέσα στό νοῦ καί στήν ψυχή τού ανθρώπου καί οί ρίζες τους φθάνουν μέχρι τά έγκατα τής υπόστασής του, πού είναι τό άσυνείδητό του.

Τό άσυνείδητό μας είναι ή τράπεζα πληροφοριών τού κάθε ανθρώπου ξεχωριστά. Αναλόγως τών έξωτερικών επιδράσεων, πού λαμβάνονται μέ τά μάτια καί τά αυτιά μας από τόν έξωτερικό κόσμο, καί άνάλογα μέ τόν θετικό ή άρνητικό τρόπο σκέψης, διαίσθησης καί διάκρισης πού έχουμε αναπτύξει στήν διάρκεια τής ζωής μας, χτίζεται άργά καί σταθερά ή προσωπικότητά μας, πού βασίζεται στήν έν γένει αισιοδοξία ή άπαισιοδοξία.

Θά μπορούσαμε νά παρομοιάσουμε τό άσυνείδητο μέ τίς ρίζες ενός δένδρου, οί όποιες δέν φαίνονται μέν, αλλά χωρίς αυτές τό δένδρο δέν μπορεί νά αναπτυχθεί σωστά καί νά πάρει τεράστιες διαστάσεις.

Όταν οί σκέψεις καί τά συναισθήματά μας έχουν θετική χροιά, τότε τό δέντρο αναπτύσσεται, καί αντίστροφα όταν είμαστε μέσα στήν θλίψη, τόν φόβο καί τήν άκαταστασία τής σκέψης, τότε τό δέντρο μαραίνεται καί άργοπεθαίνει.

Δυστυχώς σήμερα, τήν εποχή τής ύποτιθέμενης πανδημίας καί τού πολέμου στήν Ουκρανία, αντιλαμβανόμαστε ότι μεγάλο μέρος τής ανθρωπότητας έχει μολυνθεί διανοητικά μέσα από τήν προπαγάνδα τών ψεύτικων ειδήσεων από τά δήθεν κανάλια μαζικής ενημέρωσης. Έτσι, λοιπόν,

οί άνθρωποι πού πιστεύουν στην προπαγάνδα του συστήματος, αίσθάνονται έγκλωβισμένοι, είναι φοβισμένοι και αφήνονται εν λευκῷ νά τους παρασέρνουν οί καταστάσεις σαν άκυβέρνητα καράβια από έδῶ κι από εκεί.

Αυτό όφείλεται στό γεγονός ότι ή πλειοψηφία των ανθρώπων δέν έχτισε γερές βάσεις του ύποσυνειδήτου του μέ γνώμονα τόν λεπτοφυή κόσμο πού μᾶς περιβάλλει και μᾶς προστατεύει (είτε αυτό είναι ό Θεός, είτε αυτό είναι μιá ανώτερη δύναμη). Άρκέσθηκε στόν φυσικό κόσμο τής κατανάλωσης, τής άσυδοσίας και του ώχαδερφισμού, όπου μέ τήν παθητική του στάση άποφεύγει τίς εϋθύνες και τό καθήκον του ως έλεύθερος πολίτης νά έκφραστεί έναντία στην κατάσταση πού τόν καταπιέζει και ή όποία σταδιακά καταργεί τά δικαιώματά του.

Πολλοί συνάνθρωποί μας, πού έχουν μεγαλώσει μέσα σέ μιá έσφαλμένη διανοητική προστατευτική γυάλα, δέν άνέπτυξαν φυσιολογικά τήν πρωταρχική ανάγκη του ανθρώπου για τήν ύγιη έλευθερία του, ή όποία βασίζεται στην πρωτοβουλία άφενός μέν νά μπορεί νά παίρνει άποφάσεις για τήν προσωπική του άνέλιξη και εϋδοκία μέσα στην κοινωνία όπου ζει, άφ' έτέρου δέ, έχοντας άναπτυχθεί πνευματικά, νά μπορεί νά έντροφήσει στους κανόνες ήθικης, οί όποιοι βασίζονται στην Άλήθεια του Λόγου του Θεού (άκόμη και στην έμφυτη διαίσθηση των ανθρώπων μέ σωστή διαπαιδαγώγηση διακρίσεως του σωστού και ήθικου από του λάθους και τής διαστρέβλωσης τής αλήθειας), και νά τους άφομοιώσει.

Μετά τήν άνάλυση των βασικών παραγόντων, πού επηρεάζουν τήν ζωή μας, θά ήθελα νά αναφέρω τόν τρόπο μέ τόν όποιο ό καθένας μας θά μπορέσει νά κινηθεί μέσα από τίς συμπληγάδες τής καθημερινότητάς του, θά ενεργοποιήσει τήν πυξίδα του, ώστε μέ τήν βοήθειά της νά βρει τό δρόμο τής έλπίδας για μιá όμορφη και άνέμελη ζωή, όσο αυτό είναι δυνατό, μέσα στίς πολύ σκληρές συνθήκες όπου ζοϋμε σήμερα.

Όπως προανέφερα, τό ύποσυνειδητό μας είναι ή τράπεζα πληροφοριών τής ζωής μας. Αυτό σημαίνει ότι οί πληροφορίες πού θά καταγραφούν εκεί, αυτές και θά προσδιορίσουν όλόκληρη τή ζωή μας. Για τόν λόγο αυτό, θά πρέπει νά έλέγχουμε τίς σκέψεις μας, τά λόγια και τίς πράξεις μας, ώστε όλα αυτά νά βασίζονται στίς θετικές, άναζωογονητικές και έλπιδοφόρες έγγεγραμμένες πληροφορίες στό ύποσυνειδητό μας.

Μέ τόν τρόπο αυτό στην συνέχεια, θά ποτίζονται διαρκώς οί ρίζες τής ζωής μας μέ θετική και ύπέροχη ένέργεια, ή όποία θά μᾶς έπιτρέψει νά ζοϋμε ειρηνικά, μέ χαρά, ύγεία, έλπίδα και αισιοδοξία.

Έτσι λοιπόν έχοντας σαν άποστολή ζωής τήν καθαρότητα του έαυτού μας άκολουθώντας τά προαναφερόμενα, θά βροϋμε αυτόματα

τόν δρόμο ἀπελευθέρωσής μας ἀπό τούς φανταστικούς μας φόβους, θά βροῦμε κι ἄλλους συνανθρώπους μας πού βαδίζουν μαζί μας στό ἴδιο μονοπάτι, ὅπου ὅλοι αὐτοί μαζί θά αἰσθανθοῦν τήν εὐγνωμοσύνη, ἔχοντας πιά χαράξει τόν δικό τους προσωπικό δρόμο πού τούς ὀδηγεῖ στήν εὐτυχία τους.

Μέ ἀγάπη πρὸς τόν συνάνθρωπό μου!

Παναγιώτης Κιλίμης

Οἱ φίλοι εἶναι γιά πάντα!

**«Χειρότερο ἀπό τό νά μήν ἔχεις φίλους,
εἶναι το νά νομίζεις ὅτι ἔχεις!...»**

«**Ε**κανα πολλούς φίλους αὐτό τό καλοκαίρι στό χωριό», συνηθίζουν νά λένε τά παιδιά, ἐπιστρέφοντας ἀπό τίς καλοκαιρινές τους διακοπές. Καί ἄλλα χαίρονται, πού θά ἀνοίξει σέ λίγο τό σχολεῖο καί θά συναντηθοῦν ξανά μέ τούς φίλους τους. Μεγάλη ἀνάγκη τῶν παιδιῶν νά ἔχουν φίλους! Καί θεωροῦν φίλο κάθε ἄλλο παιδί πού τά πλησιάζει γιά νά παίξουν, ἢ τά συντροφεύει στό νά ἀντιμετωπίσουν μαζί τίς χαρές ἀλλά καί τίς δυσκολίες τοῦ σχολείου, ἢ, ἀπλᾶ θέλει νά κάνουν παρέα ὥστε νά μήν εἶναι μόνα τους. Κανένα παιδί δέν θέλει τήν μοναξιά. Ὅλα ἀναζητοῦν μιά παρέα νά ἐνταχθοῦν. Μεγάλη ἢ ἀνάγκη ὅλων τῶν ἀνθρώπων νά ἀποκτοῦν φίλους. Τραγούδια, ποιήματα, ρητά... τόνοι μελάνης ἔχουν χυθεῖ γιά νά ὑμνηθεῖ ἡ φιλία. Μέχρι καί **«παγκόσμια ἡμέρα φιλίας»** καθιερώθηκε τό 2011, ἀπό τήν Γενική Συνέλευση τοῦ ΟΗΕ, ἡ 30ῆ Ἰουλίου κάθε ἔτους. Οἱ ἄνθρωποι ἔχουν ἀνάγκη τούς φίλους καί ἡ ἀνθρωπότητα χρειάζεται μιά εἰδική ἡμέρα γιά νά τό θυμᾶται. Εἶναι τιμητικό, ἄραγε, νά χρειάζεται εἰδική ἡμέρα ἑορτασμοῦ τῆς φιλίας, ἢ μήπως αὐτό δηλώνει ὅτι οἱ φίλοι χάνονται γι' αὐτό πρέπει νά τούς θυμόμαστε;

Ποιός εἶναι τελικά ὁ φίλος;

Ἄπό τήν μικρή του ἡλικία ὁ ἄνθρωπος ἀποκαλεῖ φίλο τόν ἀδελφό του, τόν συμμαθητή του, τό παιδάκι πού τόν συντροφεύει στό παιχνίδι κι ἄς τό γνώρισε μόλις ἐκεῖνο τό ἀπόγευμα στήν παιδική χαρά, ἢ στήν παραλία! Ὅσο μεγαλώνει ὅμως, ἀρχίζει νά ζητάει κάτι περισσότερο ἀπό ἕνα σύντροφο στό παιχνίδι. Ἀρχίζει νά ζητάει ἕναν -ἢ καί περισσότερους- συνωμότες, αὐτούς πού θά ξέρουν νά κρατοῦν μυστικά, νά λένε ψέμματα στούς γονεῖς

μας, νά καλύπτουν τίς ἀτασθαλίες.

Καί ἡ κατάσταση αὐτή συνεχίζεται καί ἀργότερα στή ζωή. Ὁ φίλος μου, λέμε, πρέπει νά εἶναι πάντα μέ τό μέρος μου. Νά μή μοῦ πάει κόντρα, νά μή μοῦ λέει ὄχι, νά μή διαφωνεῖ ποτέ μαζί μου. Πρέπει πάντα νά μέ θαυμάζει καί νά συμφωνεῖ μαζί μου. Ὅλοι οἱ ἄλλοι εἶναι ἐχθροί!

Μετά ἀπό αὐτή τή φάση, πρέπει νά ἀρχίσει ἡ ὠριμότητα καί νά βάλει ὁ ἄνθρωπος τίς προτεραιότητες στή ζωή του. Πρέπει, πρῶτα- πρῶτα, νά μάθει ὁ ἴδιος νά εἶναι φίλος, γιατί ἡ φιλία ἀπαιτεῖ σχέση, χρειάζεται δύο ἢ περισσότερους ἀνθρώπους γιά νά ἀναπτυχθεῖ. Ἡ ἀγάπη ἐξαρτᾶται μόνο ἀπό τόν ἄνθρωπο πού τήν νιώθει, ἐνῶ ἡ φιλία ἀπαιτεῖ καί τήν συγκατάθεση τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Γι' αὐτό δέν μπορεῖ κανεῖς νά πεῖ ὅτι εἶναι φίλος, ἐάν δέν ὑπάρχει κάποιος ἄλλος νά τό ἐπιβεβαιώσει.

Ὅλοι οἱ ἄνθρωποι αἰσθανόμαστε τήν ἀνάγκη νά ἔχουμε φίλους. Ὁ λαός συνηθίζει νά λέει ὅτι ὁ καλός φίλος εἶναι μιά ἐπένδυση. Καί πράγματι εἶναι. Στόν φίλο μας ἐπενδύουμε χρόνο ἀπό τήν ζωή μας, τοῦ ἀποκαλύπτουμε μέρη τοῦ ἑαυτοῦ μας, προσπαθοῦμε νά τόν γνωρίσουμε, βασιζόμαστε στήν φιλία μας, ἀναμένοντας αὐτή νά καρποφορήσει, νά ἔχει διάρκεια, νά μᾶς κάνει καλύτερους ἀνθρώπους καί, ἄν εἶναι δυνατόν, νά συμβάλουμε κι ἐμεῖς στήν βελτίωση τοῦ φίλου μας.

Μεγαλώνοντας, θά πρέπει νά συνειδητοποιοῦμε ὅλο καί πιό βαθειά καί καθαρά ὅτι δέν θέλουμε οὔτε συνωμότες, οὔτε ἀνθρώπους γιά νά σχολιάζουμε τήν ἐπικαιρότητα. Θά πρέπει νά ἀναζητοῦμε κάτι βαθύτερο.

Ὅλοι ἔχουμε συναντήσει ἀνθρώπους, ἰδίως στά μαθητικά μας χρόνια, πού θέλησαν νά μᾶς κάνουν παρέα, νά μᾶς γνωρίσουν, νά λυπηθοῦν μαζί μας στίς δύσκολες στιγμές μας, ἀλλά μόλις ἔβλεπαν κάποια ἐπιτυχία ἢ χαρά μας, ἀπομακρύνονταν. Γιατί εἶναι πολύ εὔκολο νά λυπηθεῖς μέ τήν λύπη τοῦ ἄλλου, εἶναι συνηθισμένο ὁ φίλος νά συμπαραστέκεται στά δύσκολα, ἀλλά εἶναι πολύ δύσκολο νά βρεῖς φίλο πού νά χαίρεται πραγματικά μέ τήν χαρά σου.

Ἡ πιό συνηθισμένη μορφή φιλίας εἶναι, αὐτή ὅπου ἕνας ἀδύναμος χαρακτήρας προσκολλᾶται σέ κάποιον δυνατό, γιά νά αἰσθάνεται ὅτι λαμβάνει κι αὐτός λίγη δύναμη ἀπό τόν φίλο του. Ὅμως, στίς περισσότερες περιπτώσεις, ἡ σχέση αὐτή δέν ὀδηγεῖ στήν βαθειά ἀλλαγὴ τοῦ ἀδυνατότερου, ἀλλά σέ μιά μίμηση τῆς συμπεριφορᾶς τοῦ ἄλλου. Καί ὅταν ὁ ἀδύνατος θεωρήσει ὅτι ἔμαθε ἀρκετά γιά μὴν ἔχει ἀνάγκη στήριξης, τότε ἀπομακρύνεται ἀπό τόν πρῶν “κολλητό” του, γιατί θεωρεῖ πιά ὅτι δέν τόν ἔχει ἀνάγκη καί αἰσθάνεται μειωμένος ἀπό τήν παρουσία τοῦ ἄλλου.

Αὐτή, νομίζω, εἶναι ἡ συνηθέστερη μορφή φιλίας, πού συναντᾶμε στίς συναναστροφές μας. Δέν ἀναζητοῦμε συνοδοιπόρους, μέ τούς ὁποίους νά μπορούμε νά μοιραστοῦμε τούς κοινούς στόχους τῆς ζωῆς μας,

ἀλλά ἀναζητοῦμε “δεκανίκια” νά μᾶς στηρίξουν στά πρῶτα βήματα καί μετά νά τά ἀφήσουμε στήν ἄκρη καί νά θεωροῦμε ὅτι ποτέ δέν εἶχαμε ἀνάγκη στήριξης. Θέλουμε τούς φίλους γιά νά συναναστρεφόμεστε τό κοινωνικό τους περιβάλλον, γιά νά αἰσθανόμαστε ὅτι ἀνήκουμε κι ἐμεῖς σέ κάποιο περιβάλλον ἀνθρώπων, ἄς μήν ἔχουμε στήν πραγματικότητα καμία σχέση μέ τούς ἄλλους, ἀρκεῖ νά μήν μένουμε μόνοι μέ τόν ἑαυτό μας. “Ὁμως, ἕνας ἄνθρωπος πού δέν ἀντέχει νά μένει μόνος μέ τόν ἑαυτό του μπορεῖ νά γίνεи καλός φίλος; Ἐάν ἐγώ δέν ἀντέχω τόν ἑαυτό μου, πῶς θά ἐπιβάλλω αὐτόν τόν ἑαυτό σέ κάποιον ἄλλο ἄνθρωπο;

Θυμᾶμαι μιᾶ γιαιγιά, πού μοῦ εἶχε πεῖ κάποτε ἀπό τήν προσωπική της ἐμπειρία, ὅταν ὁ πατέρας της τήν ἔστειλε σέ ἄλλη χώρα νά σπουδάσει, τῆς ἔδωσε μιᾶ συμβουλή: — **«Ἐκεῖ πού θά πᾶς, κοίτα νά κάνεις παρέα μέ ἀνθρώπους πού εἶναι ἀνώτεροί σου, ὄχι χειρότεροι ἀπό σένα»!** Γιατί τότε θά ἔχεις ἕναν σημαντικό στόχο στήν ζωή σου: Νά τούς φθάσεις! Αὐτός εἶναι ὁ ἀληθινός φίλος! Κάποιος ἀνώτερος ἀπό μένα, πού μοῦ κάνει τήν τιμή νά μέ θεωρεῖ φίλο του καί μοῦ δίνει μιᾶ μεγάλη εὐκαιρία νά γίνω καλύτερος ἄνθρωπος! Ἐπενδύει τόν χρόνο του στήν φιλία μαζί μου γιά νά γίνω ἐγώ καλύτερος. Γι’ αὐτό πρέπει νά νιώθω ὅτι χρωστάω ἐγώ γι’ αὐτήν τήν ἐπένδυση καί ὄχι ὅτι μοῦ χρωστáει ὁ φίλος μου, πού ἀσχολήθηκε μαζί μου!

Ὁ φίλος εἶναι τιμή γιά τόν καθένα μας. Εἶναι ἕνα δῶρο πού μᾶς δίνεται, μαζί μέ μιᾶ εὐκαιρία νά γίνουμε καλύτεροι. Καί εἶναι τόσο κρῖμα μέ τά χρόνια νά φθείρονται οἱ φιλίες γιατί θεωροῦμε τούς ἑαυτούς μας ἀνώτερους ἀπό τούς φίλους μας καί ἀπομακρυνόμαστε ἀπό αὐτούς. Δέν τούς χρειαζόμαστε πιά, γιατί γίναμε ἐμεῖς ἀνώτεροι ἀπό αὐτούς καί δέν ἔχουμε κάτι ἄλλο νά πάρουμε. Ἄν ἀναλογιστοῦμε, ὅμως, ὅτι ὁ Θεός μᾶς θεωρεῖ φίλους Του ὅταν Τόν ἀναζητοῦμε, παρότι δέν ἔχουμε τίποτε νά Τοῦ προσθέσουμε, καταλαβαίνουμε ὅτι ἡ φιλία δέν εἶναι ἀπλᾶ μιᾶ σχέση δοῦναι καί λαβεῖν. Εἶναι μιᾶ κατάσταση στήν ὁποία ὅλοι οἱ φίλοι χαίρονται νά βρίσκονται μαζί, νά μοιράζονται ὅλες τίς στιγμές τῆς ζωῆς τους νά μήν μένει κάποιος πίσω καί κάποιος νά τρέχει μπροστά, ἀλλά ὅλοι μαζί νά πορεύονται, βοηθῶντας ὁ ἕνας τόν ἄλλο καί καλύπτοντας ὁ ἕνας τίς ἐλλείψεις τοῦ ἄλλου.

Γι’ αὐτό οἱ ἀληθινές φιλίες δέν ἔχουν ἡμερομηνία λήξης. Ἀντίθετα, ὁ χρόνος, ὄχι μόνο δέν φθείρει τούς δεσμούς, ἀλλά τούς δυναμώνει. Οἱ φίλοι, ἢ εἶναι γιά πάντα, ἢ δέν ὑπῆρξαν ποτέ φίλοι μας!

Μαρίνα Διαμαντή